# USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Jitky Zavřelové a soudců Petra Mikeše a Milana Podhrázkého v právní věci žalobce: **A. E.**, zastoupený JUDr. Petrem Navrátilem, advokátem sídlem Joštova 138/4, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 9. 2019, čj. OAM-1077/ZA-ZA11-ZA17-2018, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 16. 2. 2021, čj. 33 Az 49/2019-34,

takto:

**I.** Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

**II.** Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

**III.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

## Odůvodnění:

### I. Vymezení věci

[1] Žalovaný rozhodl v záhlaví uvedeným rozhodnutím o neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle § 12, § 13, § 14, § 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů.

[2] Krajský soud v Brně výše uvedeným rozsudkem žalobu zamítl. Předně neshledal rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným. Krajský soud se dále ztotožnil se závěrem žalovaného, že samotnou skutečnost, že příslušníci poměrně početné kurdské menšiny mohou být v turecké společnosti vystaveni určitým projevům nepřátelského chování či ústrkům, není možné obecně považovat za projevy systematické nebo státem řízené diskriminace či perzekuce. V případě žalobce nejsou přítomny další okolnosti, které by svědčily o tom, že by žalobce v zemi původu pronásledován na základě některého z azylově relevantních důvodů. Takovým důvodem nemůže být ani tvrzení žalobce, že vnitřně sympatizuje s politickou stranou HDP, aniž je jejím členem nebo ji veřejně jakýmkoliv způsobem podporuje. K poslednímu vývoji situace v příhraniční oblasti se Sýrií krajský soud uvedl, že jde pouze o lokální ozbrojený konflikt a z výpovědi žalobce nevyplynulo, že by on či jeho rodina kurdské milice podporovali nebo do konfliktu jinak zasahovali. Žalovaný navíc správně poukázal na možnost vnitřního přesídlení.

Dle krajského soudu není totiž pochyb o tom, že v jiných oblastech Turecka žádný ozbrojený konflikt v současné době neprobíhá. Stejně jako žalovaný ani krajský soud v azylovém příběhu žalobce nenalezl žádné indicie, které by měly nasvědčovat tomu, že v případě návratu do země původu jsou na místě obavy ať už z perzekuce ze strany vládnoucího režimu, či ze socio-ekonomických poměrů v zemi.

## II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce (dále „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, v níž jako jedinou kasační námitku uplatnil požadavek na přímou aplikaci čl. 46 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU z 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále „procedurální směrnice“), který zakotvuje právo na účinný opravný prostředek zabezpečující úplné posouzení skutkové i právní stránky případu *ex nunc*. Stěžovatel poukázal na vývoj situace v Turecku na podzim roku 2019 (v období těsně po vydání žalobou napadeného správního rozhodnutí), kdy došlo k turecké invazi do Sýrie, kde turecké jednotky bojují s kurdskými jednotkami ovládajícími pohraniční oblast. Dle stěžovatele může tato skutečnost měnit náhled na situaci kurdské menšiny žijící v Turecku. Stěžovatel měl za to, že z tohoto důvodu je třeba napadené rozhodnutí žalovaného zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení za účelem shromáždění relevantních a aktuálních informací o současných protikurdských náladách v Turecku, a to jak s ohledem na možné pronásledování stěžovatele v zemi původu (důvod pro udělení azylu), tak s ohledem na riziko možné vážné újmy (důvod pro udělení doplňkové ochrany) v případě jeho návratu do vlasti. Vzhledem k tomu, že v předchozím řízení nebyly shromážděny dostatečné podklady, nedošlo dle stěžovatele k náležitému zjištění skutkového stavu věci.

[4] Navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek i rozhodnutí žalovaného a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.

[5] Žalovaný předně zmínil, že stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil obdobné námitky jako již v žalobě, a proto odkázal na své rozhodnutí a rozsudek krajského soudu. Stěžovatelem uvedené důvody nejsou dle žalovaného azylově relevantní. Zopakoval, že jediným a skutečným důvodem podání žádosti o mezinárodní ochranu je snaha stěžovatele legalizovat si pobyt na území ČR. Zájem setrvat zde z pracovních důvodů je však třeba realizovat v režimu zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů. K námitkám týkajícím se procesního postupu soudu se žalovaný nechtěl vyjadřovat. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost pro nedůvodnost zamítl.

## III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud vyhodnotil kasační stížnost jako nepřijatelnou ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s., ve znění účinném do 31. 3. 2021, neboť svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele (usnesení NSS z 26. 4. 2006 čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, a z 16. 6. 2021 čj. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS).

[7] Otázkou přímé aplikace čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice, jíž se stěžovatel v kasační stížnosti dovolává, se Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací praxi již

opakovaně zabýval (např. stěžovatelem zmiňovaný rozsudek z 26. 11. 2015, čj. 10 Azs 194/2015-32) a dospěl k závěru, že v systému českého správního soudnictví jeho aplikace připadá v úvahu pouze v řízení před krajským soudem jako soudem „prvního stupně“, nikoli v řízení o kasační stížnosti jako mimořádném opravném prostředku před NSS (rozsudky NSS z 11. 7. 2019, čj. 9 Azs 157/2019-24, bod 21, či z 11. 11. 2020, čj. 1 Azs 288/2020-27, bod 18).

[8] Skutečnosti týkající se vývoje situace v Turecku na podzim roku 2019, které by stěžovatel nově uplatnil až v kasační stížnosti, by Nejvyšší správní soud již nemohl zohlednit s ohledem na znění § 109 odst. 5 s. ř. s., podle kterého *ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud nepřihlíží* [usnesení NSS ze 17. 9. 2020, čj. 6 Azs 203/2020-28, body 6 až 8, kde NSS učinil tento závěr v obdobné věci jako je nyní projednávaná, rovněž ohledně vývoje situace v Turecku na podzim roku 2019 (provedení vojenské operace „Pramen míru“)].

[9] Nicméně, v případě stěžovatele nejde o zcela nové skutečnosti, neboť (na rozdíl od posledně uvedeného případu) již v žalobě namítl nutnost zohlednění posledního vývoje situace v příhraniční oblasti se Sýrií a krajský soud na tuto námitku reagoval. Problematikou vývoje v Turecku na podzim roku 2019, (vojenskou operací označovanou jako „Pramen míru“ spočívající ve vpádu ozbrojených sil Turecka do severní Sýrie kontrolované kurdskými milicemi) se již NSS opakovaně zabýval v několika svých rozhodnutích (kupříkladu usnesení ze 7. 11. 2019, čj. 2 Azs 75/2019-46, bod 15, z 30. 4. 2020, čj. 7 Azs 127/2019-54, bod 11, z 21. 5. 2020, čj. 7 Azs 359/2019-50, bod 11, či ze dne 17. 9. 2020, čj. 6 Azs 203/2020-28, bod 10, či rozsudek čj. 1 Azs 288/2020-27, bod 23). V usnesení čj. 2 Azs 75/2019-46, bod 15 NSS uvedl, že „*že tento ozbrojený konflikt je lokalizován výhradně na konkrétním území (část hranice se Sýrií), které již žalovaný s krajským soudem dříve hodnotili jako bezpečnostně problematické; nelze však bez dalšího říci, že se jedná o vnitřní ozbrojený konflikt či válečný stav na celém území Turecka.*“. I v posuzované věci žalovaný připustil, že se žalobce mohl setkat v místě svého bydliště s předpojatostí a ústrky vůči své osobě z důvodu kurdské národnosti, dovodil však, že svou situaci může řešit vnitřním přesídlením. Tyto závěry korespondují s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, který se již situací kurdského obyvatelstva v Turecku opakovaně zabýval (např. rozsudky z 11. 9. 2012, čj. 4 Azs 34/2011-154, a další tam uvedená rozhodnutí) a vývoj v této zemi na podzim roku 2019 na uvedených závěrech sám o sobě nic nemění (rozsudek čj. 1 Azs 288/2020-27, bod 23).

## IV. Závěr a náklady řízení

[10] Nejvyšší správní soud uzavírá, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura poskytuje dostatečnou odpověď na kasační námitku a krajský soud se v napadeném rozsudku od této judikatury neodchýlil a nedopustil se ani procesního pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[11] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. bod 53 usnesení rozšířeného senátu NSS z 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, a bod 18 usnesení NSS z 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS). Stěžovatel nebyl

v řízení o kasační stížnosti úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti svědčilo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

**P o u č e n í :** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 17. února 2022

Jitka Zavřelová
předsedkyně senátu